

der dernede, siger. Hele den diskussion, der har været i oppositionen, er jo meget humorfyldt, må man nok sige, at høre på for os andre, men jeg forstår bare ikke Socialdemokratiets position i den her sag, og jeg kan ikke bruge til noget som helst, at man har nedsat det her udvalg, som skal bårse til 1. februar, hvorefter der kan gå et halvt år, inden der kommer endelig lovgivning på plads. Lur mig, om der ikke også på det tidspunkt, hvor arbejdsgruppen kommer med sin betænkning, vil være en masse aber dabej' fra Socialdemokratiets side.

Kl. 09:52

Formanden:

Der har ikke været nogen misforståelse. Nu har der været én kort bemærkning fra fru Karen Hækkerup og én kort bemærkning fra fru Pia Kjærsgaard. Resten har været fra hr. Henrik Dam Kristensen, som har ordet afsluttende her i ordførerrækken.

Kl. 09:52

Henrik Dam Kristensen (S):

Jeg må sige til fru Pia Kjærsgaard, at det jo var fantastisk at høre. For den tuneser, som fru Pia Kjærsgaard bekymrer sig så meget om, har vi nu fået at vide af integrationsministeren kan tage på bodega, holde ramadan og andre højtider. Det er det, fru Pia Kjærsgaard har fået ud af det her. Så siger fru Pia Kjærsgaard et eller andet om misundelse og om, at Socialdemokratiet ikke rigtig kan finde ud af tingene. Der vil jeg gerne sige, at det, der har været kendetegnende for den her debat, har været, at efterhånden som vi har fået afsløret hulheden i lovforslaget, hulheden i Dansk Folkepartis argumentation, så er det Dansk Folkeparti, der har stået tilbage og været mere og mere frustreret, og det forstår jeg sådan set godt.

Kl. 09:53

Formanden:

Tak. Så går vi tilbage til ordførerrækken, og den første, jeg har noteret her, er fru Astrid Krag. Så har jeg hr. Morten Østergaard og hr. Naser Kharder, og så har jeg som privatist fru Karina Lorentzen og som ordfører fru Johanne Schmidt-Nielsen.

Kl. 09:53

(Ordfører)

Astrid Krag (SF):

Det kan ikke siges, at det er med stor glæde, jeg nu står her og deltager i tredje behandling af den såkaldte tuneserlov. Det er nok heller ikke en dag, der glider over i danmarkshistorien som en af de stolteste for vores folkestyre. I dag vil det

mindst mulige flertal i Folketinget nemlig vedtage lovgivning, hvormed der må siges fortsat at herske begrundet tvivl om status i forhold til grundlov og konventioner, retsstatsprincipper og kriterier for god forvaltningsskik. Man gennemtrumfer en lovgivning, der er et bluffnummer af karakter, og som udsprang af forsøget på at vise handlekraft og endte med at være led i en uskøn studehandel i forbindelse med årets finanslov, og som i øvrigt er endt med at være en yderst tvivlsom lovgivning, som ikke løser det reelle problem med terrorismetænkte, der kan gå frit rundt i Danmark uden at blive stillet for en dommer.

Samtidig rejser lovforslaget her så mange helt grundlæggende og principielle spørgsmål, som endnu er ubesvarede eller er meget nødtørftigt besvaret. Man har i Justitsministeriet og Integrationsministeriet måttet slå nogle gevaldige knuder på sig selv for at argumentere for, at lovgivningen ikke bringer Danmark på kant med grundlov og konventioner, og det er mildest talt ikke overbevisende for nogen.

Lovforslaget bryder nemlig i sit udgangspunkt med nogle helt grundlæggende principper i en retsstat – i vores grundlov og i forhold til internationale konventioner – når man med ét slag påfører en hel gruppe personer en række markante indgreb i deres bevægelsesfrihed, deres ret til familieliv og privatliv. Man straffer den kinesiske abortlæge med to små børn, der sammen med sin mand flygtede fra undertrykkelsen af deres etniske gruppe, på samme måde som man straffer den mordmistænkte tuneser. Man spærre ganske harmløse folk inde, mens man ikke får stillet de personer, som potentielt udgør en fare for statens sikkerhed, til ansvar for deres handlinger ved at få dem for en dommer.

Fordi det bryder med helt grundlæggende proportionalitetsprincipper og grundlæggende frihedsrettigheder, vores grundlov og de internationale konventioner, har ministerierne i mange og ikke altid lige klare svar også måttet rede-gøre for, hvordan man ikke kan håndhæve lovens bogstav, men i stedet må administrere den så lempeligt, at vi må spørge os selv, hvad den egentlige effekt af lovforslaget vil være.

Lige gyldigt hvordan man vender og drejer det, er det i al fald krystalklart, at lovforslaget ikke får den effekt, som regeringen og Dansk Folkeparti sagde de ønskede, nemlig at forhindre én bestemt person i at opholde sig i et bestemt område. Kontrollen med, at en person rent faktisk overnatter og opholder sig i Sandholm,